

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. G.**, zast. Mgr. Mariem Kotorou, advokátem, se sídlem Malická 1576/11, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2025, č. j. MV-191069-2/TP-2024, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2025, č. j. 51 A 21/2025-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **5.070 Kč** do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce Mgr. Maria Kotory, advokáta.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce požádal dne 29. 11. 2024 Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „povinný subjekt“), dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), o poskytnutí „*úředního záznamu včetně fotografií z rychloměru, který je evidován pod č. j. KRPS-251750-2/PŘ-2022-010806*“ (správné číslo jednací daného úředního záznamu je KRPS-251750-6/PŘ-2022-010806 - pozn. NSS).

[2] Povinný subjekt dne 4. 12. 2024 poskytl žalobci požadovaný úřední záznam a související záznam o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla, z nichž vyloučil (anonymizoval) osobní údaje podle § 8a odst. 1 informačního zákona za použití § 15 odst. 3 téhož zákona. Dne 5. 12. 2024 žalobce požádal s odkazem na § 15 odst. 3 informačního zákona o „*vydání rozhodnutí o anonymizaci*“. Povinný subjekt proto dne 11. 12. 2024 pod

č. j. KRPS-305734-4/ČJ-2024-0100AP-106 vydal rozhodnutí, jímž předmětnou žádost žalobce o informace částečně odmítl s tím, že žalobci byly poskytnuty informace v podobě datového souboru obsahujícího požadovaný úřední záznam a související záznam o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla, anonymizované za účelem ochrany osobních údajů v rozsahu jméno a příjmení, datum a místo narození, adresa trvalého pobytu, rodinný stav, číslo dokladu totožnosti, popis přestupkového jednání, místo a čas přestupku, registrační značka a přesný typ vozidla pachatele přestupku.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí povinného subjektu odvolání, v němž požadoval poskytnutí údajů o místě a času spáchání přestupku. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodnutí povinného subjektu potvrdil s odůvodněním, že poskytnutí údajů o času a místě přestupkového jednání by mohlo vést k identifikaci pachatele přestupku.

[4] Krajský soud v Praze nadepsaným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí povinného subjektu v rozsahu, v němž bylo odmítnuto poskytnout žalobci údaje o místě a času úředního měření rychlosti uvedené v požadovaném úředním záznamu (výrok I.). Výrokem II. nařídil povinnému subjektu tyto údaje žalobci poskytnout.

[5] Uvedl, že s přihlédnutím ke skutkovému popisu přestupku, který je zcela běžným přestupkem na úseku dopravy (překročení povolené rychlosti na úsekovém měření v obci), nelze dospět k závěru, že by poskytnutí informací o místě a čase úředního měření rychlosti mohlo potenciálně bez dalšího napomoci k identifikaci konkrétní osoby přestupce. Není zřejmé, jak by z informace o místě a čase úředního měření rychlosti mohl být identifikován řidič (přestupce), který v danou chvíli v inkriminovaném úseku silnice, na kterém policejní hlídka prováděla měření rychlosti, náhodně projížděl. Prosté údaje o místě a čase úředního měření rychlosti těžko mohou svědčit o výskytu konkrétní osoby. Nelze proto souhlasit s obecným konstatováním povinného subjektu, že požadované údaje se týkají projevů osobní povahy (co, kdy, kde dělal), které mohou vést k přímé identifikaci osoby přestupce. Žádné bližší důvody pro takový závěr pak z rozhodnutí správních orgánů nevyplývají a soud ani žádné důvody, pro které by bylo možné usuzovat na to, že lze z údajů o místě a čase úředního měření konkrétní fyzickou osobu přestupce spojit, neshledal. Ani tvrzení žalovaného, že místem spáchání přestupku je v posuzované věci málo frekventovaná silnice 3. třídy, ani žalobcova znalost spisové značky daného přestupkového řízení, samy o sobě nevyvrací závěr, že údaje o místě a čase úředního měření rychlosti nemají potenciál identifikovat konkrétní osobu řidiče. Povinný subjekt proto nepostupoval správně, pokud v datových souborech poskytnutých žalobci anonymizoval údaje o místě a čase úředního měření rychlosti, neboť v tomto rozsahu nebyly naplněny zákonné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce dle § 8a informačního zákona.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Krajskému soudu vytkl, že ačkoliv uvedl, že při hodnocení údaje o místě a čase úředního měření postupoval v souladu s tzv. *objektivním pojetím osobních údajů*, ve skutečnosti tyto údaje hodnotil na základě subjektivního pojetí osobních údajů. Napadený rozsudek je proto vnitřně rozporný. Podle stěžovatele je na základě rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 19. 10. 2016, ve věci C-582/14, *Breyer*,

pokračování

povinný subjekt vždy povinen zvažovat, zda reálně existuje či může existovat někdo další, kdo má právní, technické či jiné možnosti k tomu, aby správcem zpracovávané informace dokázal s identifikovanou osobou bez mimořádných nákladů spojit. Stěžovatel proto vzal v úvahu i žalobcovu znalost čísla jedacího přestupkového spisu, které není ve veřejném prostoru nikde dostupné a nasvědčuje tomu, že žalobce zná totožnost přestupce.

[7] Osoby, které přestupce a jeho nepřítel běžný automobil s atypickou maskou znají, jsou schopny jeho automobil identifikovat z fotografie na webu povinného subjektu, a získat tak informaci o tom, kdy, kde a v jakém čase se přestupce pohyboval a že se v daném místě a čase dopustil dopravního přestupku. S ohledem na definici osobního údaje obsaženou v čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení GDPR“), je třeba upozornit, že řidičem vozidla nacházejícím se v určitém čase a v konkrétním místě je právě jeden jediný subjekt. Údaje o místě a čase ve spojení s ostatními dostupnými informacemi představují nepřímé identifikátory, jejichž vzájemné spojení vede právě k určení jedné konkrétní osoby. Tyto údaje je pak třeba v souladu s objektivním pojetím považovat za osobní údaj.

[8] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti k možné identifikaci konkrétní osoby na základě fotografie vozidla uvedl, že z poskytnuté fotografie není možné identifikovat ani tovární značku vozu. Přední maska vozidla pak není vůbec viditelná, přičemž u nových automobilů lze téměř o každém modelu říci, že má atypickou přední masku. Stěžovatel navíc tvrdí, že přední maska vozidla přestupce je atypická, nijak nekonkretizuje. Nejvyšší správní soud na svých webových stránkách běžně zveřejňuje rozsudky, v nichž není údaj o datu, čase a místě spáchání přestupku anonymizován. Uvedené svědčí o tom, že poskytnutí údaje o místě a čase spáchání přestupku nelze považovat za nezákonné. Krajský soud posuzoval, zda poskytnutí informací o místě a čase spáchání přestupku může vést k identifikaci určité osoby v kontextu poskytnutých či veřejně známých informací, a tedy v souladu s objektivním pojetím osobních údajů.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

[12] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Krajský soud vystihl podstatu věci a v odůvodnění napadeného rozsudku se přezkoumatelně vypořádal se všemi stěžejními žalobními námitkami. Zároveň přednesl konkrétní a jasné důvody, které jej vedly ke zrušení rozhodnutí povinného subjektu a žalovaného. Samotný nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry krajského soudu nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[13] Důvodná není ani námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost), kterou stěžovatel spatřuje v tom, že ačkoliv krajský soud uvedl, že při hodnocení údaje o místu a času úředního měření postupoval v souladu s tzv. objektivním pojetím osobních údajů, ve skutečnosti tyto údaje hodnotil na základě subjektivního pojetí osobních údajů. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozsudek by byl nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, pokud by jeho odůvodnění bylo vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107). Napadený rozsudek však popsanou vadou netrpí. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku zabýval otázkou, zda údaje o místu a času spáchání přestupku mohou obecně představovat osobní údaje bez vazby na konkrétní osobu. Tato argumentace je projevem objektivního pojetí osobních údajů. Závěry krajského soudu jsou řádně zdůvodněné, logické, srozumitelné, navzájem slučitelné, a nezakládají proto nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost.

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami stěžovatele brojícími proti posouzení věci samé krajským soudem.

[15] V projednávané věci je sporné, zda jsou údaje o místu a času úředního měření rychlosti (resp. spáchání přestupku) uvedené v úředním záznamu o přestupku a v souvisejícím záznamu o přestupku ve vztahu k žalobci osobními údaji, a zda odepření poskytnutí části žalobcem požadovaných informací bylo v souladu se zákonem.

[16] Otázkou posuzování osobních údajů se v poslední době zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2025, č. j. 1 As 183/2023-62, jímž navázal na nedávný rozsudek SDEU ze dne 4. 9. 2025, C-413/23, ve věci *SRB*. V nynější věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů vyslovených v uvedeném rozsudku odchýlit a v podrobnostech z nich vycházel.

pokračování

[17] Podle § 8a informačního zákona *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*. Ustanovení § 12 téhož zákona stanoví, že *všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon*. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.

[18] Osobními údaji jsou jakékoli informace, které se týkají identifikované nebo identifikovatelné osoby. Identifikovatelnou osobou je podle čl. 4 odst. 1 nařízení GDPR *fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby*.

[19] Pseudonymizací je pak dle čl. 4 odst. 5 nařízení GDPR *zpracování osobních údajů tak, že již nemohou být přiřazeny konkrétnímu subjektu údajů bez použití dodatečných informací, pokud jsou tyto dodatečné informace uchovávány odděleně a vztahují se na ně technická a organizační opatření, aby bylo zajištěno, že nebudou přiřazeny identifikované či identifikovatelné fyzické osobě*.

[20] Nejvyšší správní soud dosud zastával názor založený na závěrech rozsudku SDEU ve věci *Breyer*, totiž že naplnění definice osobního údaje se neposuzuje ze subjektivního pohledu správce či zpracovatele, který údaje v daný moment disponuje. Informace podle něj představovala osobní údaj v případě, že existují *jakékoliv* osoby nebo orgány, které by subjekt údajů dokázaly na základě dané informace (ve spojení s jim dostupnými doplňujícími údaji) identifikovat (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 8. 2023, č. j. 3 As 76/2022-54, bod 17; či ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 As 387/2019-56, č. 4064/2020 Sb. NSS, bod 25).

[21] Naproti tomu SDEU v rozsudku ze dne 4. 9. 2025, C-413/23, ve věci *SRB*, nově uvedl, že pseudonymizované údaje nemusí být v každém případě a ve vztahu ke každé osobě automaticky osobními údaji, „*jelikož pseudonymizace může v závislosti na okolnostech projednávané věci účinně zabránit jiným osobám než správci identifikovat subjekt údajů takovým způsobem, že pro ně není nebo již přestal být identifikovatelný*“ (bod 86 citovaného rozsudku). To znamená, že záleží na osobě, ve vztahu k níž se identifikovatelnost posuzuje (body 71 až 75 a 82 tamtéž). Jsou-li totiž zavedena taková technická a organizační opatření, která mohou zabránit spojení údaje o subjektu údajů s těmito osobami, mohou tyto pseudonymizované údaje přestat být osobními údaji (bod 75 tamtéž).

[22] K posuzování, zda jde ve vztahu ke konkrétní osobě o osobní údaje, dává návod mj. bod 26 věty třetí preambule nařízení GDPR, podle níž by se *při určování, zda je fyzická osoba identifikovatelná, (...) mělo přihlídnout ke všem prostředkům, (...) o nichž lze rozumně předpokládat, že je správce nebo jiná osoba použije pro přímou či nepřímou identifikaci dané fyzické osoby*. SDEU přitom vyslovil, že „*jiné osoby*“ jsou pouze takové, jež mají nebo mohou mít přístup k prostředkům, o nichž lze rozumně předpokládat, že budou použity k identifikaci subjektu údajů (rozsudek *SRB*, bod 87).

[23] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že údaje o místu a času úředního měření rychlosti nejsou osobními údaji, na základě závěrů vycházejících z judikatury Nejvyššího správního soudu, která byla částečně překonána. Je proto třeba zkoumat, zda názor krajského soudu obстоjí i při zohlednění závěrů novějšího rozsudku zdejšího soudu č. j. 1 As 183/2023-62.

[24] Povinný subjekt poskytl žalobci požadovaný úřední záznam a související záznam o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla, v nichž anonymizoval jméno a příjmení, datum a místo narození, adresu trvalého pobytu, rodinný stav, číslo dokladu totožnosti, popis přestupkového jednání, místo a čas přestupku, registrační značku a přesný typ vozidla pachatele přestupku. Na základě takto poskytnutých informací nelze pachatele přestupku identifikovat. Pro jeho identifikaci by bylo nutné poskytnutí dalších identifikátorů. Jedná se proto o pseudonymizaci.

[25] Z výše uvedených závěrů SDEU vyplývá, že u stejných informací se ve vztahu k určité osobě může jednat o osobní údaje, zatímco pro jinou osobu už tuto povahu dané informace mohou ztratit. V nynější věci je tak potřeba zkoumat, zda údaje o místu a času měření představují osobní údaje *ve vztahu k žalobci*, který o tyto informace žádal. Odpověď je podmíněna tím, zda žalobce má k dispozici zákonné a rozumné prostředky, které může použít k zpětnému identifikování pachatele přestupku (rozsudky SDEU ze dne 7. 3. 2024, C-604/22, *IAB Europe*, body 43 a 48; a ve věci *Breyer*, body 44, 47, 48).

[26] Určitý prostředek nelze rozumně použít pro identifikaci subjektu údajů, „*jestliže se riziko identifikace ve skutečnosti jeví bezvýznamné, jelikož identifikace tohoto subjektu je zakázána zákonem nebo prakticky neproveditelná, například z důvodu skutečnosti, že by vyžadovala nepřiměřené úsilí z časového hlediska a z hlediska ekonomických a lidských zdrojů*“ (bod 82 rozsudku SDEU ve věci *SRB* a tam citovaná judikatura).

[27] Nejvyšší správní soud proto dále zkoumal, zda požadované informace ve svém úhrnu (tedy zpřístupněný úřední záznam a záznam o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla s údaji o místu a času spáchání přestupku) nejsou samy o sobě dostatečné k tomu, aby umožňovaly žalobci identifikovat osobu pachatele přestupku. Je přitom třeba vzít v úvahu „*všechny objektivní faktory, jako jsou náklady a čas, které si identifikace vyžádá, s přihlédnutím k technologii dostupné v době zpracování i k technologickému rozvoji*“ (bod 79 rozsudku SDEU ve věci *SRB*). Je třeba zkoumat také to, zda lze osoby identifikovat kombinací žádaných dat s informacemi dostupnými na internetu (bod 81 tamtéž) či s jinými veřejně dostupnými informacemi, včetně obsahu jiných (i potenciálních) žádostí o informace.

[28] Lze souhlasit s krajským soudem, že na základě údajů o místu a času úředního měření rychlosti ve spojení se zpřístupněným úředním záznamem a záznamem o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla nelze konkrétní osobu přestupce identifikovat. Jak již uvedl krajský soud, z poskytnutého úředního záznamu a souvisejícího záznamu o přestupku je zřejmé, že se jednalo o naprosto běžný přestupek na úseku dopravy spočívající v překročení maximální povolené rychlosti v obci. Údaje o místu a času úředního měření rychlosti pak svědčí toliko o tom, že v danou chvíli v inkriminovaném úseku silnice projížděla blíže nekonkretizovaná osoba, která se svým jednáním dopustila přestupku. Nevypovídají však bez dalšího nic o její totožnosti. Ze správního spisu např. nikterak neplyne, že by

pokračování

pachatel přestupku, jehož se poskytnutí informací týká, bydlel v obci, v níž byl přestupek spáchán, nebo tam měl trvalý pobyt. Ani samotné bydliště v obci, kde byl přestupek spáchán, by přitom bez dalšího nesvědčilo o tom, že žalobce může na základě údaje o místě spáchání přestupku pachatele přestupku ztotožnit. Z údaje o místě přestupku lze pouze dovodit, že přestupkové jednání bylo spácháno na území dané obce, proto se jím zabýval povinný subjekt. V době spáchání předmětného přestupku mohla přes tuto obec projíždět kterákoliv osoba a spáchat přestupek. Na tom nic nemůže změnit ani ničím nepodložené a blíže nekonkretizované tvrzení stěžovatele, že místem spáchání přestupku je v posuzované věci málo frekventovaná silnice 3. třídy. Uvedené tvrzení do jisté míry vyvrátil již krajský soud, když uvedl, že z předmětného záznamu o přestupku je patrné, že v čase měření se na daném úseku nacházela hned tři motorová vozidla. Nejvyššímu správnímu soudu proto stejně jako krajskému soudu není zřejmé, jak by tyto údaje mohly umožnit žalobci identifikaci konkrétní osoby přestupce.

[29] Stěžovatel argumentuje tím, že konkrétní osobu pachatele přestupku je možné identifikovat podle atypické masky jeho vozidla na základě fotografie poskytnuté žalobci jako součásti záznamu o přestupku. Poskytnutím údajů o místě a čase spáchání přestupku by proto žalobce získal informaci o tom, kdy a kde přesně se tato konkrétní osoba pohybovala, a že se v daném místě a čase dopustila dopravního přestupku. Stěžovatel však pomíjí, že pokud by tomu tak skutečně bylo, a tedy konkrétní osobu přestupce by bylo možné pomocí jejího vozidla identifikovat na základě fotografie poskytnuté žalobci, nebyl by povinný subjekt oprávněn fotografii měřeného vozidla žalobci vůbec poskytnout. V takovém případě by totiž vozidlo přestupce představovalo identifikátor, na základě něž by bylo lze osobu přestupce ztotožnit, a ve vztahu k žalobci by se jednalo o osobní údaj, který mu nelze poskytnout. O uvedený případ se však v nyní posuzované věci nejedná, neboť Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že z černobílých fotografií, které povinný subjekt žalobci poskytl, není seznatelný žádný specifický znak vozidla, na základě něž by bylo možné blíže identifikovat samotné vozidlo, natožpak konkrétní osobu přestupce. Ani stěžovatel blíže nevysvětlil, v čem by zvláštnost masky vozidla přestupce měla spočívat (např. že v České republice se nachází pouze jedno či omezený počet těchto vozidel, nebo je obecně známo, která konkrétní osoba vozidlo vlastní apod.).

[30] Ze správního spisu ani z rozhodnutí správních orgánů nejsou patrné ani žádné specifické okolnosti, na základě nichž by mohl žalobce prostřednictvím údajů o místě a čase úředního měření rychlosti ve spojení s dalšími poskytnutými informacemi pachatele přestupku identifikovat. Rovněž ze správního spisu neplyne, že by žalobce disponoval dalšími informacemi (např. veřejně dostupnými), na základě nichž by mohl osobu přestupce identifikovat. Pokud pak stěžovatel poukazuje na žalobcovu znalost čísla jedacího daného přestupkového spisu, lze se stěžovatelem souhlasit, že tato skutečnost může svědčit o tom, že žalobce mohl být s věcí blíže obeznámen. Nejvyšší správní soud však zároveň podotýká, že na této argumentaci správní orgány částečné odmítnutí poskytnutí informací žalobci nezaložily a uplatnily ji poprvé až ve vyjádření k žalobě a následně v kasační stížnosti. Nelze přitom opomenout, že pokud by povinný subjekt dospěl k závěru, že žalobce zná totožnost konkrétní osoby přestupce, nebyl by oprávněn žalobci bez dalšího poskytnout jakékoliv informace týkající se předmětného přestupkového jednání, neboť by se jednalo o informace týkající se identifikované osoby, tedy o osobní údaje. V takovém případě by tedy bylo možné za osobní údaje považovat nejen údaje o místě a čase spáchání přestupku, ale též

samotný úřední záznam a související záznam o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla. Nejvyšší správní soud proto shledává argumentaci správních orgánů na základě tvrzení o žalobcově znalosti čísla jednacího přestupkového spisu vnitřně rozpornou. Vzhledem k tomu, že se povinný subjekt a následně ani stěžovatel touto skutečností ve svých rozhodnutích nezabývaly, považuje Nejvyšší správní soud tvrzení stěžovatele o žalobcově znalosti totožnosti konkrétní osoby přestupce za neprokázané a spekulativní. Nelze jej proto považovat za relevantní důvod pro odmítnutí poskytnutí údajů o místu a času spáchání přestupku.

[31] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že údaje o místu a času úředního měření rychlosti, jejichž poskytnutí se žalobce domáhá, ve spojení se zpřístupněným úředním záznamem a záznamem o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla nejsou samy o sobě dostatečné k tomu, aby v tomto konkrétním případě umožňovaly žalobci identifikovat osobu pachatele přestupku. Údaje o místu a času úředního měření rychlosti, uvedené v úředním záznamu a záznamu o přestupku, proto ve vztahu k žalobci nepředstavují osobní údaje.

[32] Nejvyšší správní soud současně nezpochybňuje, že údaj o místu a času úředního měření rychlosti (resp. spáchání přestupku) by mohl ve vztahu k určitým osobám za určitých okolností nabýt charakteru osobního údaje. Jak již zdejší soud uvedl v rozsudku č. j. 1 As 183/2023-62, jehož závěry přehledně shrnul v právní větě: *„Závěr, zda je subjekt údajů identifikovatelný – a informace o něm jsou tedy osobními údaji –, se může lišit v závislosti na tom, k jaké osobě se jeho identifikovatelnost posuzuje (...)“*.

[33] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud dospěl ke správnému závěru, že údaje o místu a času úředního měření rychlosti, jež žalobce žádal po povinném subjektu, nepředstavují ve spojení s dalšími již poskytnutými informacemi v nynější věci osobní údaj. Povinný subjekt proto nepostupoval správně, pokud v žalobci v poskytnutém úředním záznamu evidovaném pod č. j. KRPS-251750-6/PŘ-2022-010806, včetně souvisejícího záznamu o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla, anonymizoval údaje o místu a čase úředního měření rychlosti, neboť v tomto rozsahu nebyly naplněny zákonné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce dle § 8a informačního zákona. Ačkoliv kasační soud k tomuto závěru dospěl částečně z jiného důvodu, neboť vycházel zejména z rozsudku SDEU ve věci *SRB*, a rozsudku NSS č. j. 1 As 183/2023-62, shledal, že závěry krajského soudu v podstatné míře obstojí. Krajský soud proto postupoval správně, jestliže rozhodnutí povinného subjektu a rozhodnutí stěžovatele zrušil a nařídil povinnému subjektu požadované informace poskytnout.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[34] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[35] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naopak v řízení o kasační stížnosti plně úspěšný, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti procesně

pokračování

neúspěšnému stěžovateli. Tyto náklady se sestávají z odměny právního zástupce žalobce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 19. 11. 2025) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif). Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 písm. d) advokátního tarifu 4.620 Kč. Žalobce má též právo na náhradu hotových výdajů jeho zástupce ve výši 450 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobců není plátcem DPH, a proto se jeho odměna a náhrada hotových výdajů o tuto daň nezvyšuje. Žalobci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 5.070 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla stěžovateli stanovena přiměřená lhůta v délce jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu